

подъ чюждото, на което законитѣ преписватъ нейното рабувание. О! нейнѣтъ тѣжба е безъ утѣхъ! Тѣменъ мракъ я днесъ закрива! Славата ѝ днесъ тямнѣе! несносно робство тяжи надъ нея! Мила дружина! днесъ отечеството ни зове; помощъ то отъ насъ чяка. Бойно ся полѣ за насъ отваря... Нашата Княгиня въ робство тѣжко въздиша; своето си спасение тя отъ насъ чака. Нека прочее всички задружно отидемъ за да я освободимъ.

Младенъ— Нашата!.. княгиня въ робство!..

Стоянъ— Да; любимата дъщеря на нещастния ни царъ Георгия, тѣжко ся мѣчи въ варварски рѣцѣ!

Мирчу— Жална случва! е това.

Петръ— Какъ ли ся е случила!

Стоянъ— Когато ние заедно съ царя и царицѣтъ оставихме единъжъ за всегда разорената столица Видинъ, третѣ любими царски рожби станахъ невидими въ рѣцѣтъ на неприятеля. Слѣдъ като поставихъ царя и царицѣтъ въ безопастность, азъ имъ ся обрѣкохъ на вѣрно да ги здобия съ изгубенитѣ имъ рожби. Додѣто азъ дебнихъ притворно изъ неприятелѣтъ, извѣстивамъ ся отъ единъ младъ Турчинъ, какво Зинанъ паша намѣрѣва да трѣгне за Търново, за да укроти бунтътъ що ся появилъ отъ странжѣтъ на българиѣтъ и какво двѣтъ царски рожби биле грабнате отъ нѣкой си български юнакъ; само по голѣмата княгиня Мария, останала въ рѣцѣтъ на пашѣтъ, който рѣшилъ да я потурчи та да я земе за жена. Това ми обезпечи душѣтъ, кръвьтъ ми искаше отмъщение. Трѣбваше да чакамъ султановий Сердаринъ да трѣгне за въ Търново. Но злото бѣше, че бѣхъ безъ дружинѣ, и избавдението на княгиняѣтъ ми бѣ